

Øresund, der, som bekendt, ikke sættes ud med Pæle men ved Krabber. De sige, at Strømmen, der i Sundet er overordentlig stærk, vil trykke disse Vager ned saaledes, at de i mange Tilfælde ikke ville kunne ses, og de gøre endvidere gældende, at de i deres smaa Baade, hvorfra de sætte Ruser o. s. v. ud, ikke kunne have alle de Afmærkningsredskaber med, som der her er Tale om. Hidtil er det gaaet saaledes, at de i mange Tilfælde, naar nogle af deres Mærker ere blevne sejlede bort, have maattet ombytte det, de skulde have i den østlige Ende af Fangeredskabet, med det, der staar ved den vestlige Ende og omvendt. De have maattet se at indrette sig, som de bedst have kunnet. Nu staar der i Loven, at naar Redskaberne ikke ere rigtigt afmærkede, have de ingen Ret til Erstatning, om de sejles bort. Man har anmodet mig om at gøre deres Indvendinger bekendt og mulig søge at faa en Forandring i Bestemmelserne om Afmærkningen, saa at det ikke kunde komme dem til Skade, om de byttede Mærkerne om.

Jeg skal til Slut blot udtale Haabet om, at denne Lov i Udvalget maa undergaa en saadan Forandring, at den bliver en virkelig tidssvarende Fiskerilov. Jeg tror, at hvis man vil holde den paa det samme Grundlag, som Kommissionen har bygget paa, ville vi faa den samme Misfornøjelse, den samme Kiv og den samme Strid, vi have haft hidtil paa dette Omraade. Jeg er overbevist om, at den eneste Maade at bygge en Fiskerilovgivning paa, der skal blive nogenlunde tilfredsstillende ogsaa for Fiskerbefolkningen, er at gaa den Vej, som Dansk Fiskeriforening anviste, at indrette Loven i forskellige Afsnit, saa at den passer til de forskellige Farvande, hvor den skal virke.

N. Andersen: Det er et ret mørkt Syn, den ærede sidste Taler, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Rasmussen) har paa det foreliggende Forslag. Jeg kan ikke dele dette Syn. Jeg tror ikke, der vil blive en saa gennemgaaende Misnøje, heller ikke blandt Fiskerbefolkningen, hvis dette Forslag vedtages omtrent, som det er. Men jeg erkender naturligvis, at dette Forslag kan lige saa lidt som hvilket som helst andet Forslag til Fiskerilov tilfredsstille samtlige Fiskere under de forskellige Forhold, hvorunder de udøve deres Virksomhed. Der er navnlig et Omraade, hvor der fra Arilds Tid har været Kamp mellem Fi-

skerne indbyrdes. Det er mellem de Fiskere, der bruge staaende, faste Redskaber, og dem, der bruge bevægelige. Disse to Arter af Fiskeridrifts Interesser staa paa mange Punkter i saa uløselig Modstrid med hinanden, at der aldrig nogen Sinde samtidig vil kunne opnaas Tilfredshed paa begge Sider. Men ogsaa paa dette det vanskeligste Punkt i Fiskerilovgivningen forekommer det mig, at Kommissionen nogenlunde har delt Sol og Vind lige. Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at man i de indskrænkende Bestemmelser, der navnlig findes i § 11 og § 12, maaske er gaaet lidt vel vidt, og at der maaske kunde være Anledning til at tage under Overvejelse, om man ikke kunde levne noget mere Frihed for de nyere Redskaber, de saakaldte Skovlvaad, end, hvad Kommissionen har foreslaet og Ministeren akcepteret. Men ellers er jeg af den Mening, at man ikke kan kaste los paa alle indskrænkende Bestemmelser og gaa den Vej, den ærede sidste Taler mente, nemlig lade Fiskerne selv afgøre, hvor naar de ville fiske, med hvilke Redskaber og hvad de ville fiske. Jeg tror, det vil være at gøre noget af det for Fiskerne selv daarligste, man ret vel kunde gøre. Thi der vil jo straks den enkeltes særlige Interesse komme til at blive afgørende, uanset, hvilken Skade den paa-gældendes Fremgangsmaade vilde kunne udøve ind i en lang Fremtid. Jeg tror derfor, det er ganske nødvendigt, at man ligesom hidtil har regulerende Bestemmelser. Naar jeg siger hidtil, har jeg jo ikke glemt, at der var en Periode for en Aarrække siden, da man virkelig havde gjort Forsøg med at kaste saa godt som alle regulerende Bestemmelser angaaende Fiskerinaeringen over Bord. Men bortset fra denne ikke lange Aarrække har man, saa langt Historien rækker tilbage, ment det nødvendigt at have regulerende Lovbestemmelser for Udøvelsen af Fiskerinaeringen, og det kan heller ikke undværes nu.

Et saare vanskeligt Punkt at komme til Enighed om, et Punkt, der har bragt adskillige Fiskerilove til at strande i den sidste Aarrække, er, som alt bekendt, Spørgsmaalet om Ordningen af Aalegaardretten. Alle vi, der have haft med Fiskerilovforslagene at bestille i Løbet af de sidste 10—15 Aar, ville erindre, at det er det Spørgsmaal, der har optaget de nedsatte Udvalgs meste Tid. Det er det Spørgsmaal, som det har vist sig mest umuligt at opnaa Enighed om. Det er det